

Regret...

In colaborare cu Oana Marginean

Aceasta rubrica este destinata destainuirii regretelor sau a lucrurilor care au ramas nespuse.

M-am gandit ca pierderea unui parinte sau a ambilor parinti ori abandonul lasa loc unor regrete sau unor fapte care au ramas nespuse… sau care merita sa fie spuse. Consider ca mentionarea acestora pot fi o descarcare sufleteasca, sau un lucru necesar.

In cazul meu…

Cel mai mare regret al meu este ca nu am fost acolo la plecarea mamei. Cei din jur imi spun ca poate a fost mai bine asa, sa mi-o amintesc mai vinoaie, pentru ca mama nu si-ar fi dorit sa o vad in acele clipe, fiind atat de bolnava; ceea ce este adevarat, caci mama insasi a spus acest lucru. Dar in sufletul meu zace un gol si o neimplinire. Mi-as fi dorit sa fiu acolo pentru ca, oricat de bolnava ar fi fost, eram fiica ei si trebuia sa o tin de mana.

Oricum, eu mi-o voi aminti mereu inconjurata de flori, cu zambetul ei cald, in rochia ei vesela…